

Arrest

nr. 153 689 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 november 2014 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 7 mei 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 2 juni 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, 2e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 13.11.2014 werd ingediend door:

Naam: [B.M.] [...]

Nationaliteit: Tsjechische Republiek [...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 13.11.2014 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 §4, 1e lid, 2° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag volgende documenten voor: arbeidscontract, loonfiches, een OCMW-attest en bewijs van inkomsten van de echtgenote.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene, naast het voorleggen van een bewijs van geldige ziekteverzekering, aantonen dat hij / zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art.40 §4, 1e lid, 2° van de wet 15.12.1980 en 50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981). Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten (en het aantal personen ten laste).

Uit het administratief dossier kunnen we afleiden dat betrokkene tewerkgesteld is voor de firma JAASFruit sro te Praag, Tsjechië. Het contract dat betrokkene voorlegde, is ingegaan op 01.02.2014. In het contract werd opgenomen dat de plaats van de uitoefening van het [w]erk Praag is, dit ligt echter op op +/-870 km afstand van zijn woonplaats. Hoe betrokkene dus zijn hoofdverblijfplaats en hoofdbelangen in België combineert met zijn tewerkstelling in Wenen is niet duidelijk. Betrokkene maakt op geen enkele manier aannemelijk hoe hij dit praktisch regelt en combineert. Dit doet uiteraaf[r]d de vraag rijzen of betrokkene nog wel degelijk tewerkgesteld is in Praag. Voor zover er toch zou kunnen bevestigd worden dat betrokkene wel degelijk nog steeds tewerkgesteld is in Praag en hij daarvoor verblijf dient te hebben in België, quod non, moet worden vastgesteld dat de inkomsten die hij hieruit verwerft niet voldoende [zijn] om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het bedrag van zijn inkomsten ligt immers onder het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend als persoon met gezinslast. Betrokkene heeft immers 5 gezinsleden ten laste.

Er werden ook bewijzen geleverd van de inkomsten van zijn echtgenote. Zij zou een uitkering ontvangen vanuit Tsjechië. Het zou volgens haar eigen verklaring gaan om een soort leefloon [...]. Onderaan de voorgelegde uitbetalingsbewijssjes staat eveneens vermeld 'socialni davky' wat 'sociale uitkering' beteken[t]. Of het daadwerkelijk om een soort leefloon gaat of eerder een werkloosheidsuitkering, is niet duidelijk. We kunnen enkel van de betalingsbewijssjes aflezen dat de uitkering afkomstig is van het Bureau van de Arbeid van de Tsjechische Republiek in Praag. Er wordt verder geen bewijs geleverd van het soort uitkering, de afkomst van deze uitkering en de periode waarover deze uitbetaald zal worden. Hierdoor is de aard en de regelmaat van de inkomsten niet bewezen.

Of mevrouw daarenboven haar verhuis naar België doorgegeven heeft aan de uitbetalingsinstantie in Tsjechië is niet zeker gezien op alle betaalbewijzen haar adres van Praag wordt vermeld. Betrokkene is echter verplicht haar verhuis door te geven en dit heeft mogelijk gevolgen op haar uitkering. Een leefloon wordt immers na een verblijf van meer dan één maand in het buitenland stopgezet en een werkloosheidsuitkering wordt maar 3 maanden meer verder uitbetaald na verhuis naar een ander EU-lidstaat. Of mevrouw na het doorgeven van haar adreswijziging bijgevolg nog kan beschikken over deze uitkering, wordt niet aangetoond. We kunnen daarom geen rekening houden met deze inkomsten bij de beoordeling van het dossier.

Er kan bijgevolg niet besloten worden dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Daarenboven werd er ook geen bewijs geleverd van een geldige ziekteverzekering.

Gezien deze elementen in het dossier, kan het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet toegestaan worden.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het

bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aangevraagd op 13.11.2014 hem geweigerd werd en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.“

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.” (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

Verzoeker stelt vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken beweert dat verzoeker over onvoldoende bestaansmiddelen zou beschikken en derhalve niet aan de voorwaarden van artikel 40 §4 voldoet.

Allereerst trekt verwerende partij in twijfel of verzoeker effectief nog wel voor de firma JAASFruits sro te Praag werkt.

Verzoeker benadrukt dat hij hier nog altijd werkzaam is en dat er geen enkele indicatie is waaruit blijkt dat dit niet het geval zou zijn. Voor de volledigheid merkt verzoeker op dat hij in Praag werkt en niet in Wenen zoals verderop in de bestreden beslissing wordt gesteld.

Met betrekking tot het inkomen van verzoeker stelt verwerende partij dat dit te laag zou zijn. Echter, dit wordt op geen enkele manier onderbouwd. De bestreden beslissing luidt hieromtrent als volgt:

“Voor zover er toch zou kunnen bevestigd worden dat betrokkene wel degelijk nog steeds tewerkgesteld is in Praag en hij daarvoor verblijf dient te hebben in België, quod non, moet worden vastgesteld dat de inkomsten die hij hieruit verwerft niet voldoende om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het bedrag van zijn inkomsten ligt immers onder het inkomensniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend als persoon met gezinslast. Betrokkene heeft immers vijf gezinsleden ten laste”.

Verzoeker werpt met betrekking tot de hoogte van de inkomsten van het gezin het volgende op:

Verwerende partij verzuimt de exacte bedragen te vermelden waar zij zich bij de vaststelling van onvoldoende inkomsten op baseert. Het is op die manier onmogelijk voor verweerder om adequaat op deze vaststelling te repliceren.

Ervan uitgaande dat verwerende partij zich baseert op een niet gepubliceerde richtlijn van DVZ van 23 mei 2008 waarin een basis referentiebedrag van 698 euro wordt vermeld, vermeerderd met 232 euro per persoon ten laste. In casu zou dat erop neerkomen dat het vastgestelde minimuminkomen van het gezin 1858 euro bedraagt.

Met betrekking tot het referentie-inkomen stelt verzoeker dat iets dergelijks niet bij wet is voorzien. Sterker nog, het Unierecht verbiedt lidstaten om een referentiebedrag vast te leggen in de wet. Lidstaten dienen rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van de Unieburger.

In de hier bestreden beslissing is geen enkele overweging terug te vinden met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en zijn gezin. Er is, met andere woorden, geen afweging gemaakt tussen de inkomsten van het gezin en het inkomen dat zij nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien.

Daarnaast dient niet alleen het inkomen van verzoeker [...] meegenomen te worden bij de vaststelling van al dan niet voldoende bestaansmiddelen, maar ook de inkomsten van de overige gezinsleden.

De echtgenote van verzoekster, mevrouw [B.M.], ontvangt een sociale uitkering vanuit Tsjechië. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Er werden ook bewijzen geleverd van de inkomsten van zijn echtgenote. Zij zou een uitkering ontvangen vanuit Tsjechie. Het zou volgens haar eigen verklaring om een soort leefloon gaan. Onderaan de voorgelegde betalingsbewijsjes staat eveneens vermeld „sociální dávky“ wat „sociale uitkering“ betekent. Of het daadwerkelijk om een soort leefloon gaat of eerder een „werkeloosheidsuitkering“ is niet duidelijk. We kunnen enkel van de betalingsbewijsjes aflezen dat de uitkering afkomstig is van het Bureau van de Arbeid van de Tsjechische Republiek in Praag. Er wordt verder geen bewijs geleverd van het soort uitkering, de afkomst van deze uitkering en de periode waarover ze uitbetaald zal worden. Hierdoor is de aard en de regelmaat van de inkomsten niet bewezen”.

Uit bovenstaande blijkt dat verwerende partij wel degelijk erken[t] dat mevrouw een uitkering ontvangt maar zich vragen stelt bij de exacte reden van uitkering. Dit alleen is nog geen reden om het inkomen van mevrouw niet in overweging te nemen bij de berekening van het gezinsinkomen.

Daarnaast stelt verwerende partij zich vragen bij de duur van de inkomsten van de echtgenote van verzoeker.

Met betrekking tot de duur van het uitbetalen van de uitkering merkt verzoeker op dat dit in principe geldt voor elke vorm van inkomsten en derhalve niet kan leiden tot het uitsluiten van het inkomen van mevrouw bij de beoordeling van het gezinsinkomen. Immers, iemand met een betaalde baan kan ook ontslagen worden en zijn of haar inkomen kwijtraken.

Samengevat is de motivering van de bestreden beslissing niet correct en werden de bijgebrachte stukken onzorgvuldig behandeld doordat de verwerende partij zich niet op afdoende wijze heeft geïnformeerd over alle relevante elementen.”

3.1.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Voormelde bepaling voorziet dat een burger van de Unie een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden indien hij aantoonde dat hij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden uiteengezet dat verzoeker niet aantoonde dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikte om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat hij evenmin aantoonde te beschikken over een geldige ziektekostenverzekering.

Verzoeker geeft te kennen van oordeel te zijn dat verweerder verkeerdelijk besloot dat hij niet het bewijs leverde over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, doch betwist niet dat hij in gebreke bleef het bewijs te leveren dat hij over een geldige ziekteverzekering beschikte. Dit laatste motief volstaat

evenwel om de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te onderbouwen, aangezien beide voorwaarden cumulatief zijn. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker enig belang heeft bij zijn grief dat verweerders motivering hem niet in staat stelt adequaat te reageren op de vaststelling dat hij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt en dat verweerder niet onderzocht of de beschikbare bestaansmiddelen niet alsnog volstaan gelet op zijn persoonlijke situatie.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt voorts niet dat verzoeker een stuk aanbracht waaruit zonder meer kan worden afgeleid dat hij beschikt over een verzekering *“die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt”*. Er kan derhalve niet worden besloten dat verweerder niet na een deugdelijk onderzoek tot deze vaststelling kwam.

Het eerste middel kan, nu het slechts een kritiek bevat die is gericht tegen een overtollig motief, niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leiden.

Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat het niet kennelijk onredelijk is om de door verzoeker aangebrachte stukken met betrekking tot een tewerkstelling in Tsjechië niet te weerhouden als bewijzen van het feit dat hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verweerder kon immers in redelijkheid besluiten dat de door verzoeker neergelegde stukken niet toelieten te concluderen dat hij nog een inkomen had uit een tewerkstelling. Verweerder heeft namelijk op correcte gronden geuid dat in het door verzoeker voorgelegde arbeidscontract dat op 30 januari 2014 werd afgesloten is bepaald dat de plaats van uitoefening van het werk Praag is en niet kan worden aangenomen dat een vreemdeling die aangeeft permanent in België te willen verblijven nog tewerkgesteld is op meer dan achthonderd kilometer van zijn woonplaats. Er werden ook geen stukken aangebracht waaruit blijkt dat verzoeker – die daarenboven zesenzestig jaar oud is en die in zijn feitenrelaas aangeeft *“gepensioneerde”* te zijn – na zijn aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving nog een loon uit een tewerkstelling ontving. De voorgelegde loonfiches dateren immers allemaal van voor zijn komst naar België. Verzoeker weerlegt ook verweerders vaststelling niet dat niet wordt aangetoond dat zijn echtgenote nog een uitkering in Tsjechië kan ontvangen na haar vertrek naar België. Indien een vreemdeling niet aannemelijk maakt nog enig inkomen te ontvangen waarover hij in België kan beschikken dient verweerder ook geen verdere behoefteanalyse te doen (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.571).

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van het hoorrecht.

Hij stelt het volgende:

“De bestreden beslissing houdt een beslissing tot verwijdering in, gelet op het artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is richtlijn 2008/115/EG van toepassing, conform de artikelen 2 en 3 ervan.

Zodra een Europese richtlijn van toepassing is moet de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met de hogere normen die van toepassing zijn in het gemeenschapsrecht.

Het artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Het hoorrecht werd aldus geïncorporeerd in het Handvest.

Dit hoorrecht is - in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht - van zeer algemene aard, en houdt de facto in dat de bestuurde steeds gehoord moet worden wanneer een bestuur hiertoe verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen te zijnen nadele, bijvoorbeeld bij het uitreiken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het niet-honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Verzoeker ging er te goeder trouw van uit dat de door hem bijgebrachte bewijzen van de inkomsten van het gezin voldoende zouden zijn voor een positieve beslissing.

Als het hoorrecht op een correcte manier zou zijn toegepast had hij uiteraard onmiddellijk vele bijkomende stukken kunnen indienen ter staving van het gezinsinkomen én van de uitgaven aan primaire levensbehoeften zoals huur, vaste lasten etc.

Indien verwerende partij verzoeker had gehoord, had de bestreden beslissing wellicht anders geluid. Het hoorrecht is dan ook geschonden.”

3.2.2. Allereerst moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve door verweerder als dusdanig wel in aanmerking te worden genomen.

In casu kan verzoeker evenwel niet voorhouden dat hij niet de kans kreeg om zijn situatie nader toe te lichten aan verweerder of dat hem niet de kans werd gegeven om inlichtingen of stukken die door hem als nuttig werden beschouwd aan verweerder mee te delen alvorens deze overging tot het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing vormt immers een antwoord op een door verzoeker zelf ingediende aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving. Aan verzoeker werd daarenboven uitdrukkelijk meegedeeld welke documenten hij diende aan te brengen en er werd hem ruim de mogelijkheid geboden om hieraan gevolg te geven.

Met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten moet verder worden geduïd dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij informatie kon verstrekken die verweerder er kon van weerhouden vast te stellen dat hij niet langer legaal in België verbleef. Hij toont dan ook niet aan dat hij enig belang heeft bij het aanvoeren dat de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten miskend werd bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK